

Dalia Kernagienė viena, bet ne vieniša

Artimo žmogaus išlydėjimas į anapus yra bene didžiausias sielvartas, kuris metų metus, o kartais ir dešimtmečius prislegia likusius artimuosius. Tuo labiau gyvenimas tampa nemielas likus be brangaus sutuoktinio. Jau vien todėl, kad lieki vienas, vienišas ir niekam nereikalingas, o gyvenimas lyg niekur nieko tęsiasi. Norėdami sužinoti, ar tikrai laikas gydo žaizdas, „Juliaus/Brigitos“ priede pradėdame naują rašinių ciklą apie žinomias Lietuvos našles.

Beveik prieš ketverius metus sutuoktinį maestro Vytautą Kernagį po sunkios onkologinės ligos palaidojusi Dalia Kernagienė (60 m.) vis dažniau užduoda sau esminį klausimą: negi išėjus vyrui visą likusį gyvenimą turėsiu praleisti viena? Juk vaikai – sūnus Vytautas ir dukra Eglė – jau suaugę ir sukūrę šeimas. Šiaip ar taip, vargu ar D.Kernagienė į savo gyvenimą galėtų įsileisti kitą žmogų. Jo ir neieško, nes kito tokio kaip V.Kernagis, neabejoja, tiesiog nėra.

Ką reiškia frazė „kol mirtis mus išskirs“ likusiajam – žmogui, kuris yra priverstas išlydėti savo antrąją pusę anapus? „Tiki pomirtiniu gyvenimu ar ne, bet amžiams išsiskirti su savo žmogumi yra neįmanoma. Bent jau man, nors gal ne visiems žmonėms yra taip, – svarsto D.Kernagienė. – Vienas pamiršta, kitas nepamiršta savo mirusio žmogaus. Kartais matau, kad palaidojęs sutuoktinį kai kas paskui susirandą kitą draugą. Bet man buvo labai sunku. Kovo mėnesį bus ketveri metai, kai Vyto nėra, bet žvelgdama į savo anūkus nuolat svarstai: vienas iš senelio paveldėjo vienokius, kitas kitokius bruožus. Esu savęs paklaususi, ar anūikai mano ką nors turi, ar ne? Manau, tai irgi tam tikras gedulo atspalvis, kai tau nežmoniškai trūksta to žmogaus...“

Daug sutuoktinio bruožų Dalia įžvelgia anūkuose. Abu berniukai labai muzikalūs. Sūnaus Nojus lanko muzikos mokyklą, o dukters Vėjas, anot D.Kernagienės, artistiškas ir išvis labai panašus į senelį. „Kadangi man, kaip ir Vytui, sukako 60 metų, vienu metu iki jubiliejaus susimąščiau: kaip aš dabar būsiu viena, lyg dar ir visai turiu jėgų – dar normaliai einu, mėtauju, galiu dirbti. Bet nežinau, ar kas galėtų būti geresnis už jį. Buvo tokios vienvietės baimės. Kurį laiką gyvendama viena, jaučiausi liūdnamai ir nykiai. Blogai būti vienai, labai blogai... Dabar pas mane gyvena dukra su šeima.“

Susidraugavo su mirtimi

D.Kernagienė niekada nesusimąstė, kad likimas jai skirs našlės dalią. „Vytautas buvo toks fiziškai stiprus, niekaip nesuvokiau, kad tokį galiūną gali pakirsti mirtis. Ir vaikams taip atrodė, – prisipažįsta D.Kernagienė. – Mirties aš nebijau, ypač po Vyto išėjimo jos nebijau dar labiau. Man jau seniai atrodo, kad mano mirtis vaikšto kartu su manimi, kad jinai yra kažkur kairėje už mano nugaros. Aš esu tokia fantastikos mėgėja. Su savo mirtimi aš tarsi draugauju, žinau, kad jinai yra šalia, bet vis sakau: dar ne dabar, dar ne laikas. O kartais jos klausiu: ar dar ne dabar?“

O kai susirgo Vytautas, tai su jo mirtimi vyko tokia nuožmi kova: ji tempė į savo pusę, aš – į savo. Kartais man labiau pavykdavo, kartais sekdavosi jai. Ta kova tęsėsi metus, kol jis sirgo. Paskui, kai

pralaimėjau kovą, buvo labai sunku su tuo susitaikyti. Man dar nėra lengva, bet aš jau pradėtu gyventi. Netgi susikūriau tokį pasakymą: kada pradėdi prisiminti, ką žmogus padarė ne taip, gedulas kaip ir baigiasi. Man atrodo, kad tokia yra tiesa. Ne veltui sakoma: apie mirusįjį arba gerai, arba nieko. Iš tikrųjų kai žmogus miršta, užmiršti, kas buvo blogai, - netektis viską išlygina, skausmas tarsi nukerta praeitį ir gyvendamas turi susitaikyti su katastrofiškai nepriimtina tiesa. Dar labai sunku man apie tai kalbėti, tačiau praeitis palengva sugrįžta ir imu prisiminti, kas man ne visai patinka. Bet tai yra tokie labai asmeniškai dalykai, daugiau buitinio lygmens. O gal aš tiesiog sau pasąmonėje susikūriau tokias mintis, kad galėčiau lengviau gyventi, nes dabar negaliu ir darbų kaip reikiant nudirbti“.

Kas pirmais netekties metais gelbėjo labiausiai? „Žinote, kad nelabai ir atsimenu. Pirmaisiais mėnesiais sūnus sakydavo, kad geriau nepasirašinėčiau jokių dokumentų, vis tiek galva būdavo kaip neveikianti. Man buvo labai sunku, mes gi baisiai kovėmės už V.Kernagį. Kovojoje už jo gyvybę. Mes kūrėme gyvenimą kiekvieną dieną. Daugeliui padedant lyg ir turėjome realios vilties, bet įvyko taip, kaip įvyko“.

Kaip pasikeitė gyvenimas po vyro mirties? Ar viskas gulė ant D.Kernagienės pečių? „Ne, aš turiu labai gerus vaikus. Dabar spręsti turiu viena, kaip anksčiau darydavo Vytautas - jo protas, mąstymas buvo labai logiškas. Aišku, galiu su vaikais pasitarti. Porą metų krizė buvo baisi - sunkiai mes pragyvenome tuos dvejus trejus metus. Iš karto po Vyto mirties praėjus savaitei sūnus sugalvojo steigti jo vardu pavadintą fondą, tarsi nenorėdamas dar jo paleisti, nesusitaikydamas su tuo, kad visi šaunūs tėvo darbai išplauks į nežinią, gailėdamas, kad taip įvyko, kad nepajėgėme sustabdyti to, nors labai stengiamės. Sūnus paliko savo gerą darbą ir užsiėmė fondo veikla, po truputėlį aš perimsiu visus darbus. Tai yra nesusitaikymas su tuo, kad nėra to žmogaus. Net naujus namus kūriau taip, kaip svajojome su Kernagiu, nenorėjau sutikti su tuo, kad jis iš čia išeitų su visam. Manau, kad namuose jo liko daug. Iš esmės jis mummyse...“ - atsidūsta moteris. Praėję metai Kernagiams buvo produktyvesni - pirmiausiai daug laiko ir jėgų atidavė maestro jubiliejui paminėti.

Deimantė Zailskaitė

